

ost·ra·var

zpravodaj 5

neděle 4. 12. 2011

V časných ranních hodinách

V posledním čísle by měl být úvodník hodně dojemný, pravila včera v časných v ranních hodinách naše šéfredaktorka Verča; sice vlídně, ale s rezolutností sobě vlastní. A protože šéfredaktorce není radno odporovat a už vůbec ne v časných ranních hodinách, musel jsem s lítostí opustit svůj původní plán pojmut závěrečný zpravodajový úvodník ryze deskriptivně, coby suchý výčet

lahví s alkoholem, které jsme objevili ve skříních a po různých bednách v redakci, když jsme (marně) hledali sešívačku. Škoda. Vydalo by to totiž - možná s nějakým menším obrázkem - akorát tak na jednu potřebnou normostránku.

Jen pro pořádek: objevili, ale nezneužili!

V redakci bylo ráno, ale za okny ještě stále vládla tma. Šéfredaktorka Verča se musela jít po

»

skončení redakční porady ještě na pár hodin tisknout ke kopírce, ale my tři Míša Z., Mačo a já - jsme vystoupali nahoru do klubu, nacpali se do moravské sekce, dostali vynadáno za diskusní příspěvek, nedali se, a pak se s úlevou oddali časné ranní společenské konverzaci. Vláda tmy nepolevovala. Stručně a krátce: uvědomujete si vůbec, milí organizátoři, jak jste přesunem termínu konání festivalu zkomplikovali zodpovědným návštěvníkům poetickou možnost propít se (nebo propracovat) až ke svítání?

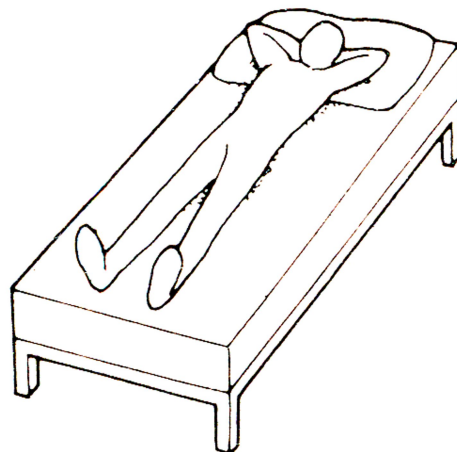
Všem festivalovým hostům tímto přeji klidný spánek na závěrečné debatě i ve vlaku cestou domů. Loučím se jménem celé redakce, s dojetím a s nostalgickou vzpomínkou na prázdnou tvář olomoucké Barbíny, nacpané v časných ranních hodinách v zadní místnosti Divadelního klubu do püllitru zvětralého piva tak nemilosrdně, až jí neproporčně dlouhé končetiny lezly z umělohmotných důlků. Dojemné konce festivalu i dočasné filmové hvězdy s nevýznamně poškozeným levým nadrem a s nepadnoucí plešatou hlavičkou.

VLADIMÍR MIKULKA

P.S. Nedopité lahvičky trofejní redakční vodky ukládáme k volnému použití do ledničky u kopírky spolu s nepropitými zbytky našich honorářů.

P.P.S. Svítání nespítání, Ostravákům nechť se Radoci jen sypou.

Zítřka

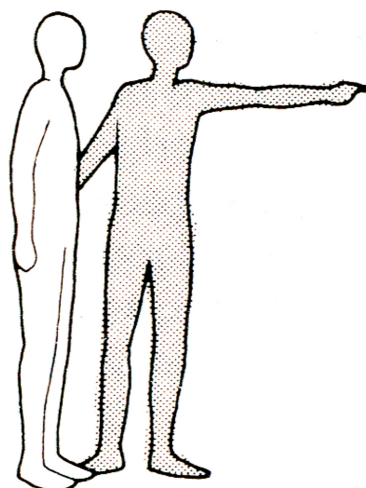
OBSAH

recenze ... 4 - 7

seminář ... 8

tabulky ... 9

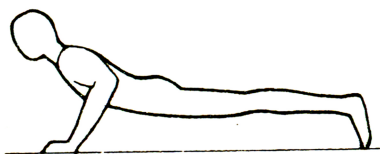
glosy ... 10 - 11

Sváteční slovo...

Festival končí a nadešel čas bilančování. Leč já se k němu neuchýlím. Částečně z toho důvodu, že nemohu pojmout festival v celé šíři, což v podstatě nemůže nikdo, kdo se v rámci festivalu věnoval redakční práci, ať už v tištěném nebo filmovém Zpravodaji. Neubráním se ale několika dojmům a postřehům ze čtvrtého redakčního působení v redakci Zpravodaje OST-RA-VARu.

Chválit vlastní tým je přirozené a já bych to velmi ráda udělala. Ale nechci se uchýlovat ke klišé, do kterých by toto poděkováním v tištěné podobě mohlo sklouznout a raději redaktorům poděkuji osobně. Dobrá spolupráce s redaktory v rámci letošního ročníku [...]

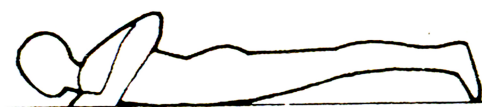

*dalších sedm řádek bylo vyškrtnuto
z důvodů nesnesitelné sebechvály*

Naším cílem bylo přinést reflexe, komentáře, glosy a názory, se kterými můžete polemizovat i souhlasit, texty, které budou reflektovat at-

mosféru a zároveň budou smysluplné jak pro diváky, tak pro ostravské divadelníky. Chtěli jsme dát prostor i vašim názorům a mnozí z vás tuto výzvu přijali s entuziasmem toliko potřebným pro vznik každého nového čísla. Za což vám děkujeme.

Patnáctý ročník končí a příští rok nás čeká další. Důvodů pro zachování festivalu bylo zmíněno na stránkách Zpravodaje i v kuloárech dost. Jménem redakce i jménem svým se loučím, loučím se i s OST-RA-VARským Zpravodajem a příští festivalové redakci přeji hodně zdaru. Předávám redakci s klidným svědomím, neb i zde na OST-RA-VARu vidím [...]

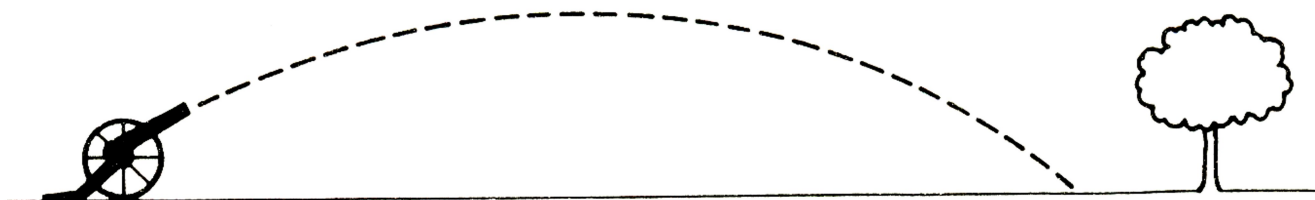

*následující tři řádky vyškrtnuty
z důvodu nesnesitelného podbízení
se čtenářům a kolegům mimo redakci*

[...] docela dost.

A vám ostatním přeji hezký advent!

VERONIKA ŠTEFANOVÁ

Makabrální jubileum smrti

Festivaloví diváci měli během dvou dnů možnost porovnat dva odlišné přístupy ke zpracování tematiky židovství a holocaustu. Zatímco v *Lebensraum* autor Israel Horovitz nabízí hypotetickou otázku, jaká úskalí by se objevila v životě Židů navrátilých se do Německa po konci druhé světové války, Georg Tabori ve hře *Jubileum* připomíná se syrovostí a černým humorem jemu vlastním všechna zvěrstva a hrůzy, kterých se nacisté na Židech dopouštěli. Text v Komorní scéně Aréna zinscenoval André Hübner-Ochodlo.

Postavy Židů se probouzejí z mrtvých, vyprávějí své životní osudy a odhalují proč a jakým způsobem zemřeli. Ve skupince jsou modelově zastoupeny ty kategorie „podlidí“, které Adolf Hitler považoval za poskvrnu árijské rasy: homosexuál Otto (Josef Kaluža) s přítelem transsexuálem Helmutem (Michal Moučka), jenž si na znamení svého židovství nechal provést obřízku. Židovský hudebník Arnold (Vladislav Georgiev) a jeho žena Lotte, která zahynula v telefonní budce poté, co se nedovolala pomoci (výborné sólové herecké vystoupení Aleny Sasinové-Polaczyk). Skupinku „nežádoucích“ postav uzavírá mentálně postižená spastička Mitzi (Tereza Dočkalová).

Mrtvolý ožívají v mysteriózním prostředí židovského hřbitova (na

náhrobcích jsou kresby, které židovské hvězdy zesměšňují), kde se setkávají na oprýskané lavičce s bizarním telefonem, na který někdo tu a tam Arnoldovi zavolá a řekne židovský vtip. V samém úvodu inscenace nakreslí nacistu Jürgen (Marek Cisovský) na průsvitnou plexistěnu umístěnou ve středu scény hákový kříž. Ten se ale objevuje i na jeho lascivním kostýmu (pod koženým pláštěm se skrývají plavky, jejichž horní díl má na místě bradavek hákové kříže). Z pod kříže na stěně na nás po celou dobu hry září nápis: „Scípni“ opravený na „Chcípni“. Jasně sdělení.

Georg Tabori si v textu nebere servítky, hra je kumulací replik typu „smrt zdraví nijak neškodí“, židovských anekdot („V Buchenvaldu picnou Žida se slovy «buch na haldu»“) a sarkastických vtipů. I přes patrný odstup, který takto vystavěná hra vytváří, není dané téma zneváženo, naopak přináší přesně vystavěnou a pojmenovanou obžalobu všech nacistických zvěrstev. Odstup posiluje i karikatura a nadsázka, obsažená ve stylizovaném hereckém projevu. Všem hercům se daří vystavět svébytné charakteristiky svých postav a každý z nich si najde místo pro sólovou kreaci (např. Tereza Dočkalová coby mentálně postižená Mitzi u hrobu, do kterého hází panenky – zástupné symboly mrtvých dětí). Soubor Komorní scény Aréna tak na festivalu již po několikáté přesvědčil o svých uměleckých kvalitách.

IVA MIKULOVÁ

Redakční hodnocení

*Mikulová **** / Pacáková ****

(Ne)povinné školní čtení

Do inscenace Kafkova *Procesu* promítl režisér Ivan Rajmont také dávku humoru, kterou zcela záměrně potlačil přímočaře pochmurné vyznění předlohy. Tato tragikomedie je ale i přesto mnohem nosnější v tragických scénách, při zasedání soudu nebo s kaplanem v chrámě. S nadsázkou hrané komické scény obsahují množství podřadností (například sexuální naruživost postav). Banality mohou mít v inscenaci své místo, často jsou ale až příliš prvoplánové a jejich natahování je na hraně (třeba scéna s malířem Titorellim).

Postavy zřízenců postrádají v pojetí Alberta Čuby a Vladislava Georgieva tajemnost, oba spíš rozehrávají přirozenou lidskost těchto dvou božích hovádek. Výstup, ve kterém jsou směšným způsobem zmrskáni ale bohužel nedává dost jasný důvod, proč by se jim K. také neměl smát, ale naopak ho jejich trýznění mrzí a vede ke zpytování vlastního svědomí. Michal Čapka jako Josef K. v intonacích „zpívá“ jako pražský Pepík. S panikou a hysterií v hlase se jeho K. s roztřesenými, neklidnými pohyby představuje jako slabý ukňouraný jelimánek, postupně ale ukazuje, že jeho postava není hloupá a nad událostmi - ke své škodě - přemýšlí.

Josefovi K. se sesypal dosavadní svět a nemá na čem stavět,

nikdy neví, v kterém Kocourkově se nyní ocitá. Jistoty se pokouší nalézt především v sobě, protože se mu jich ve světě jinak nejistém nedostává a klíč mu neposkytují ani lidé, se kterými se setkává. Nikdy si nemůže být jistý, jaká pravidla jsou právě teď nastavena, otevírá se mu nesrozumitelný svět pokaždé s jinými pravidly, která se pokouší rozluštit a celkově se zorientovat.

Na zbývajícím malém prostoru vytváří naprosto svébytné postavy i ostatní herci. Především Tereza Dočkalová dokáže pouhou mimikou odlišit několik různých ženských rolí. Nabízí se tak široká paleta od koketní dračice, přes uhlazenou sekretářku až k ošetřovatelce Lence. Všechny ženy mají i přes veškerou rozdílnost jedno společné: i když na to jdou každá po svém, všechny Josefa K. svádí.

Jednotlivé scény dokáží být samy o sobě působivé, celkově ale inscenace postrádá jednotnou atmosféru, nedokáže přenést náladu z jednoho výstupu do druhého, a musí ji tak složitě s každým dalším výstupem zas a znova od začátku budovat. Některé scény to dokáží, jiné už ne. Banálně vyznívá i groteskně stylizovaná poprava Josefa K. doprovázena pojídáním dortu jeho vrahy.

Inscenace nabídla nový způsob čtení předlohy z kategorie povinné školní četby. O tom, zda byla taková interpretace věci ku prospěchu, však nejsem tak docela přesvědčena.

MICHAELA MALČÍKOVÁ

Redakční hodnocení

Malčíková *** / *Pacáková* ****

Jeho a její Její pastorkyně

„Já vás nezatracuju, ale vy jste mi život zachránila, aby mi byl do smrti těžkým.“

Martin Františák má s Gabrielou Preissovou něco společného. Dokáže také porozumět vážným – skoro až životním - otázkám, které se točí okolo rodiny a mezilidských vztahů. Ono pochopení je pro úspěšné inscenování takových dram, jako je Její pastorkyně, klíčové. Inscenace pak nepředhazuje divákům ani dobré, ani zlé postavy. Pouze přenese na jeviště kus světa, takového, jaký je: nikdo vlastně není vinen, leda bychom obvinili celou společnost – a s ní tedy opět i sebe samotné.

Její pastorkyně stojí na čtyřech postavách. Její inscenace v NDM stojí na čtyřech hercích: Marii Lagojdové (Kostelnička), Gabriele Mikulkové (pastorkyně), Františku Strnadovi (Laca) a Igorovi Orozovičovi (Števa). A stojí pevně! Lagojdová má spíše úsporná gesta i pohyby, vypadá jako spoutaná neustálým vědomím, že pastorkyně musí být své pěstounce dobrou, příkladnou dcerou. Od první scény je Jenůfa strnulá, dokonce i když se raduje, že Števu neodvedli. Drží si vnitřní napětí, které odpovídá strachu o sebe, o své dítě, o pověst „nevlastní matičky“. Díky dívce, kterou nám Mikulková ukazuje, nezní ve druhém dějství Števova slova „pro-

tože se jí bojím“ jako pouhá výmluva. Ani Orozovičův Števa nezůstává v téhle inscenaci pouhým zmetkem, který za všechno může.

Mikulková nám ukazuje také celou dynamiku svého vztahu k pěstounce. Její jednání je složené z drobných nuancí, proměn, které vztah dopodrobna vykresluje. Chápe-me tak, že jí má ráda, a zároveň dovedeme rozlišit, kdy je poslušná nikoliv z lásky, ale z povinnosti dobře vychované dcery; kdy se naopak bouří a vzdoruje. Jenůfa je v této inscenaci strůjcem svého osudu. Neplní slepě vůli Kostelničky, ale rozhoduje se sama z vlastní vůle. Nakonec, když říká: *„Ej, mamičko, kterak jste ho pochovaly!“*, hledí si s Kostelničkou dlouze do očí, a my víme, že Jenůfa dospěla. Pěstounce vrací pohled ne pastorkyně, ale matka. Samozřejmě to vše může Mikulková vybudovat jen díky souhře s Lagojdovou. Herectví jedné by bez druhé nemohlo být úplné. Není snadné vidět na jevišti bláznivě zamilovaného chlapa, aby zároveň nebyl pro smích. Strnadův Laca není. Kdo ví, co ho pudí, aby Jenůfu z lásky i zohavil.

Všichni čtyři herci své výkony opírají jeden o druhého, vytvářejí si vzájemně prostor pro reakce a vývoj

Redakční hodnocení (JEJÍ PASTORKYNĚ)

*Pacáková ***** / Macháček **** / Mikulka **** / Štefanová **** / Zahálka *****

postav. Jen díky tomu jsou komplikované vztahy mezi postavami tak dobře čitelné. Všechny čtyři projdou v průběhu inscenace proměnou, dokonce i Kostelníčka pochopí svou vinu.

I mezi ostatními najdeme silné spoluhráče. Stařenka Alexandry Gasnářkové by se mohla zdát jako vedlejší, nedůležitá figura. Avšak v situaci, kdy je odhaleno mrtvé dítě a stařenka pomalým krokem se zpěvem přichází k Jenůfě, pochopíme, že skutečná babička mrtvého dítěte je jediná žena z celé vesnice, která může porozumět hloubce Jenůfiny bolesti. Jediná, která jí může utěšit. Scéna svatebního obřadu by zase nebyla úplná bez zpěvu Andrey Mohylové. Hluboký silný hlas se nese celým jevištěm, a díky intenzitě emocí, které do něj Mohylová vkládá, se stává skutečným žalozpěvem.

Díky výše popsaným hereckým výkonům by Františákova Její pastorkyně v jakýchkoli kostýmech a kulisách. Jednoduché červenohnědé dřevo jen doplňuje syrovost celé scény, barvy zimní oblohy navozují mrazivou atmosféru.

Závěrem jediné: mrzí mne, že *Její pastorkyně* nebyla uvedena na programu festivalu dříve (jakkoli je jeho velmi důstojným zakončením). Hlasovala bych totiž v anketě Nej... právě pro Mikulkovou.

PAVLÍNA PACÁKOVÁ

Smutní ležáci

Inscenaci *Postele* Bílého divadla jako by režíroval německý avantgardní režisér a hudební skladatel Heiner Goebbels. Melancholická, vláčná „tichá báseň“ někde mezi životem a smrtí svým pomalu plynoucím tempem upomínala k jeho minimalistickému eposu *I Went to the House But Did Not Enter*. Svět inscenace připomínal mlžný rozechvělý opar. Vyplnil industriální prostor Cooltur zcela odlišným materiálem, než diskutujícími při seminářích. Slámou a pětící kovových postelí bez přikrývek. Chladné kostry nemocničních lůžek – náhrobní kameny. Centrum tvořila hromada odpadků, na níž žije bezejmenný bezdomovec. Sleduje rozklad a hraje mu k tomu příjemná živá hudba, která v závěru vyvrcholí špičkovým elektronickým, atmosférickým ruchem. Na studené betonové podlaze se válí otepi slámy a na rentgenových snímcích v prospektu prosvítá otázka, co se slovem na jevišti. Nic. Stačí umřít.

MARTIN MACHÁČEK

Inscenace *Postele* ostravského Bílého divadla je o posledních chvílích člověka a zajímavé je to, že to dělají lékaři, kteří důvěrně znají všechno s čím hrají. Hrají o tom, jak všichni jednou skončíme. Je to inzitní dílo a v inzitnosti je síla této inscenace. Folklorní hudba je teskná a vypovídající. Jednoduchá, nevymyšlená a přitom účinná inscenace. Byla krásná.

Redakční hodnocení (POSTELE)

Macháček *** / *Mikulka* *** / *Štefanová* ***

JOSEF HERMAN

Čekání na katarzi

Ač Vladimír Just označil prostor COOL-TOURu za „nehostinný“, rozborový seminář v něm vytrval i druhý den. A ukázalo se, že je vlastně naopak vcelku hostinný, stačilo jen zapojit mikrofony. Stolová úprava sálu se dokonale osvědčila – už proto, že bez kávy po třech dnech festivalu není vůbec možné fungovat. A co se do těch mikrofonů v pošmourném sobotním dopoledni říkalo? Hodnocených inscenací bylo mnoho a jakékoliv snahy o zprostředkování dílčích názorů by byly předem ztracené, proto raději několik nesouvislých postřehů.

Předně se ukázalo, že – jak ostatně naznačovaly už kritické tabulky, které ve Zpravodaji přinášíme – není snad jediná inscenace, která by byla všemi jednohlasně přijatá či odmítnutá. Někdy se tábory dělily rovnoměrně, jindy byli obhájci či odpůrci ojedinelí, vždy se ale našel alespoň někdo.

A nejde jen o celkové hodnocení. Průběžně se docházelo zhruba k těmto závěrům:

- *Ve hře X se mělo více škrtnat.*
- *Ve hře X se mělo méně škrtnat.*
- *Hra Y je stará a nemá co říct.*
- *Hra Y je neskutečně aktuální.*
- *Kostýmy v inscenaci Z jsou naprosto samoučelné.*
- *Kostýmy v inscenaci Z jsou krásné a nejsou význam.*
- *Hra Ž je klenot české dramatické literatury.*
- *Hra Ž je blbá a měla by se přepsat.*

Přesto není takové setkání vůbec marné, naopak: jednak je samozřejmě dobré názory konfrontovat, jednak je to cenná připomínka toho, že v divadle (ale ani jinde) není nic černobílé.

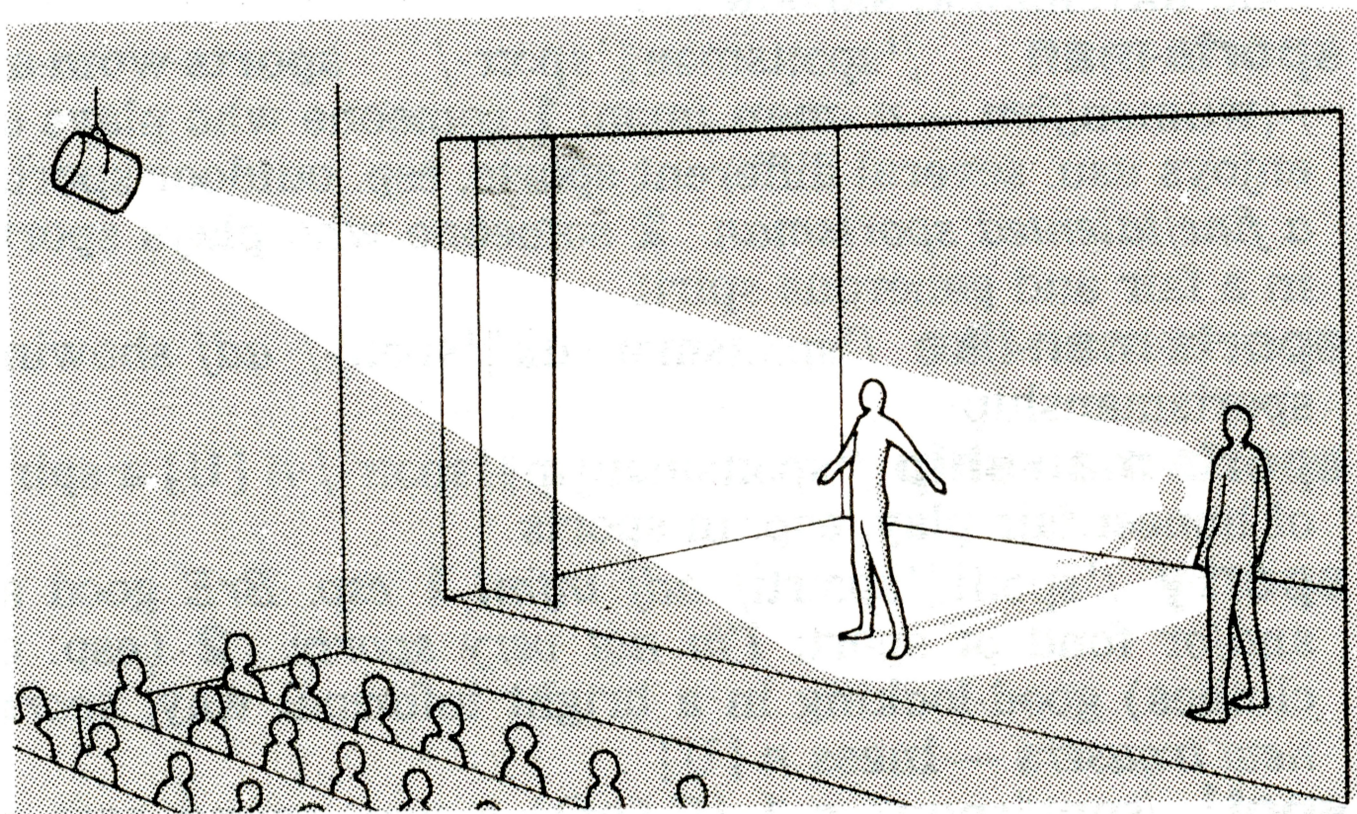
Průběžně se v sále ozývalo několik leitmotivů – nejvýraznějším byla všeobecná touha po katarzi. To slovo se ozývalo z různých stran, leckdy coby nejpádnejší ze všech důvodů pro přijetí/odmítnutí inscenace a jednou dokonce jako objektivní hodnotící měřítko (o inscenaci *Jubileum*: „*Inscenace vyvolala katarzi.*“) Až mě to vede k myšlence, že bychom mohli napříště úplně zrušit bodování a místo toho zavést binární údaje o katarzi:

Kerbr – *Cenci* – NE

Lazorčáková – *Jubileum* – ANO.

V dnešní zprávě o rozborovém semináři nenajdete tabulku, v níž umělci hodnotí jednotlivé mluvčí. Základní důvod je prostý: dramaturgyň NDM Klára Špičková byla jedinou ochotnou respondentkou. (Její bodování rádi na požádání poskytneme, s nezveřejněním sama souhlasila, pozn. red.) Celkově se nám ale zdá, že se tento model zrovna neosvědčil – možná by bylo lepší dát umělcům prostor, aby se vyjádřili slovně.

MICHAL ZAHÁLKA

OST-RA-VARová NEJ! výsledky

Nejlepší inscenace

1. Rodinná slavnost (DPB)
2. Konec masopustu (NDM)
3. Její pastorkyně (NDM)

Nejlepší herečka

1. Tereza Dočkalová (Jubileum)
2. Andrea Mohylová (Amadeus)
3. Andrea Mohylová (Cenci)

Nejlepší herec

1. Igor Orozovič (Amadeus)
2. Igor Orozovič (Její pastorkyně)
3. Lukáš Melník (Rodinná slavnost)

Nejlepší scénografie

1. Tomáš Ciller (Cenci)
2. David Bazika (Konec masopustu)
3. Jan Štěpánek (Její pastorkyně)

Nejlepší hudba

1. Jozef Vlk (Cenci)
2. Nikos Engonidis (Její Pastorkyně)
3. Petr Wajsar (Pornohvězdy)

Nejlepší kostýmy

1. Hana Holcmanová (Cenci)
2. André Hübner-Ochodlo (Jubileum)
3. Marek Cpin (Gottland)

	<i>V. Just</i>	<i>L. Šaldová</i>	<i>J. Herman</i>	<i>J. Kerbr</i>	<i>P. Bergmannová</i>
Proces	●●●●	●●	●●●	●●●●	●●●●
Její pastorkyňa	●●●●	●	●	●●●	●●●

Nejen Justův zápisník

Debata o Gottlandu

Na prvním ze seminářů v nehostinném „multižánrovém“ centru COOLTOUR zazněl názor, že Mikuláškovy poslední režie, včetně Gottlandu v Ostravě, obecně říkají lidem věci známé, jasné, samozřejmé. Tomu odporují minimálně dvě empirická data. Za prvé: kdyby tomu tak bylo, těžko by při premiéři i později docházelo uraženým, dotčeným reakcím diváků, včetně jejich protestních odchodů. Za druhé: kdyby tomu tak bylo, nedošlo by jistě ke kontroverzi už při procesu zkoušení: pochybuji přitom, že by se herci bouřili kvůli tomu, že by byli natolik intelektuálně nadřazení nad prostáčkem režisérem, který jim říká samé banality, které už oni sami mají v rukávu. Není tomu spíš naopak? Neupozorňuje nás polský spisovatel a po jeho impulsu i český režisér, na absurdity, které my, obyvatelé Gottlandu, považujeme za samozřejmé? „Znesamozřejmit samozřejmé“ je podle Brechta základním úkolem epického, potažmo politického divadla. A přesně to dělá Jan Mikulášek svými inscenacemi, které jsou dokonce „chytřejší“ než původní předlohy nebo impulsy – v případě Mariusze Szczygiela například neopakuje jeho omyly v historické dataci (Goebbels + Baarová) a některá jeho dávno vyvrácená zjednodušení (Jan A. Baťa).

VLADIMÍR JUST

O inscenacích chytřejších než jejich režisér

Rozdílné názory na Gottland a divadlo v širokém slova smyslu „politické“, „společensky angažované“ - nebo jakkoli jinak si jej pojmenujeme - odrážejí podstatný rozdíl v tom, co vlastně od divadla tohoto typu očekávat. Co je jeho *raison d'être*, pokud bychom chtěli působit vznešeně.

Nevím a ani mě příliš nezajímá, co se dělo při zkoušení Gottlandu a jestli Mikulášek ostravské herce vyzněním své inscenace pobouřil. Mluvit za jiné je vždy ošemetné. Docela rád bych se ale dozvěděl, zda Gottland překvapil a pobouřil Vladimíra Justa. Troufám si odhadnout, že ne, stejně jako nepobouřil mne nebo naprostou většinu diskutujících na ostravské debatě. Gottland totiž říká právě to, co je v „těchto kruzích“ dávno akceptovaný názorový mainstream. Vladimír Just *de facto* tleská Gottlandu za to, že potvrzuje jeho (nebo naše) názory, u kterých zároveň předpokládá, že někoho jiného by pobouřit mohly a měly. Čímž odmocňuje politické divadlo na jakousi osvětu těch méně pokročilých.

Dělat politické divadlo ve svobodné společnosti je nesmírně ošemetné. Pokud totiž politické divadlo neřekne víc, než co dokáže napsat dobrý politický komentátor, pozbývá smysl. Aby se divadlo této pasti vyhnulo, musí divadelním způsobem sdělit, vytušit nebo pojmenovat cosi, co politický komentář pojmenovat nedokáže, co jej

přesahuje. Netvrdím, že Mikulášek není dostatečně inteligentní, ale vážím si jej jako divadelníka, nikoli jako politického komentátora. Pokud se chce pustit do „politických“ témat, je jeho jedinou šancí přijít s inscenací, která bude „chytřejší než její režisér“. V Gottlandu se to bohužel nepodařilo, ten zůstává pouze politickým komentářem v divadelní podobě.

VLADIMÍR MIKULKA

Pastorkyňo, lehněme si spolu!

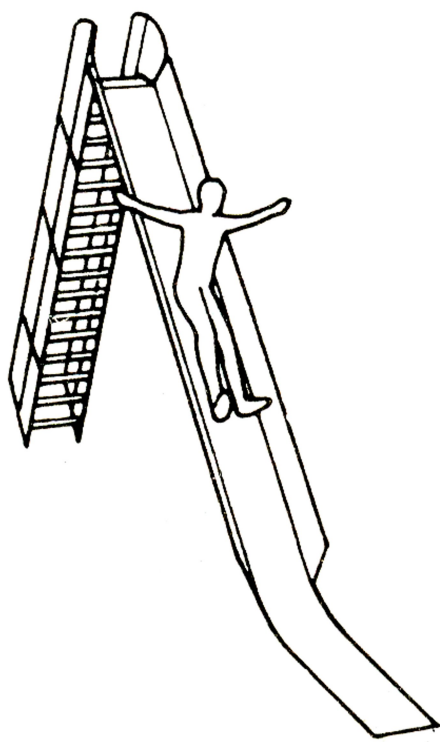
Řekla by zlínská *Maryša*. Obě vytríbené inscenace Martina Františáka. Různí autoři, propletená témata jak větve *Stromu na dřeváky*. Drobnými vizuálními podobnostmi lze říct, že na sebe navazují či dokonce jedna je pokračováním té druhé. Provozkují k servání kroje, ke skoku do vody (v nahotě) a bičování se kopřivami za hlasitých výkřiků.

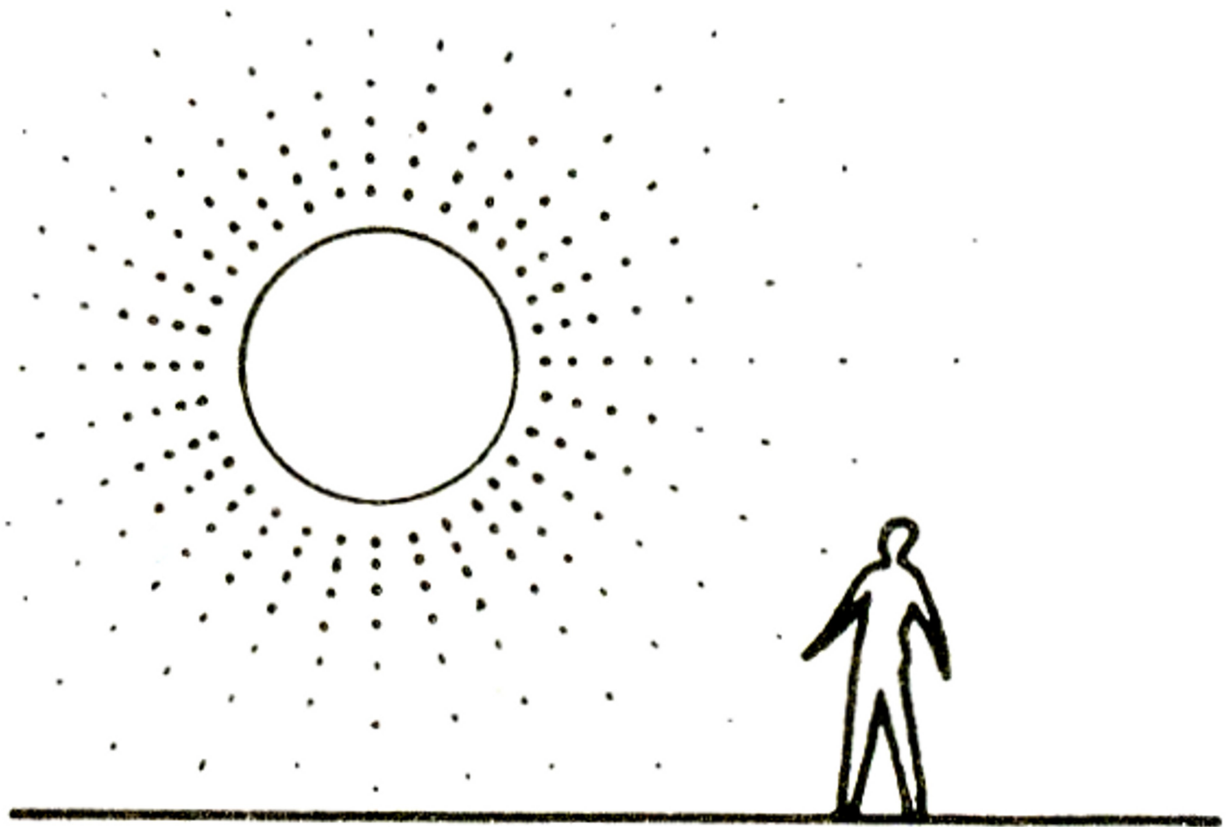
MARTIN MACHÁČEK

ŠOK! Útok na teatroložku

Naši reportéři v sále Divadla Jiřího Myrona na vlastní oči viděli, jak činohra Národního divadla moravskoslezského hned dvakrát během jednoho večera zaútočila na brněnskou teatroložku Markétu Polochovou. Při představení *Její pastorkyně* na nebohou vědkyni z jeviště nejprve letělo několik brambor a o chvíli později dokonce plechovka. Obava, že v druhé polovině bude Kostelnička na jevišti hrát pétanque, se naštěstí nevyplnila.

MICHAL ZAHÁLKA

Šéfredakce: Vladimír Mikulka - Veronika Štefanová

Redakce: Petr Horák (ext.) - Martin Macháček - Michaela Malčíková - Iva Mikulová
- Pavlína Pacáková - Michal Zahálka

Grafik: Michal Zahálka

Festival pořádá činohra Národního divadla moravskoslezského ve spolupráci s Komorní scénou Aréna, Divadelní společností Petra Bezruče a Divadlem loutek Ostrava za podpory statutárního města Ostravy.